

cip, at det danske Monarchies Integritet skulde opretholdes, troer jeg, at denne Opfattelse er ganske ugrundet. En saadan Strid kan kun fremkomme, naar man lægger noget ganske Andet og Mere ind i Udtalelsen af Integritetsprincipet, end der virkelig er sagt; det er vel udtalt som Noget, der var ønskeligt og vigtigt for Europas Fred og Ligevægt, at det danske Monarchies Integritet blev opretholdt; men det er aldeles ikke udtalt, at det var Meningen, at den skulde opretholdes, hvad det ogsaa skulde koste, eller at den skulde opretholdes paa lovlige Rettigheders Beføstning, naar disse ikke kunde fjernes paa en retfærdig Maade. Der er heller ikke noget Modstgende i, at man, skjøndt et vist Princip erkendes som Noget, der maatte være vedvarende, for det Første indskrænker sig til at sikke dets Opretholdelse ved en temporair Foranstaltning. Man kunde for Dødeligheden ikke komme til nogen Forholdsregel, der for bestandigt sikrede denne Integritet; man maatte da sikke den ved en Combination, der kun vilde være saalænge, som Prinds Christians Mandsslinie vedligeholdte sig, som dog maaskee kunde være i meget lang Tid, og man havde det jo i sin Magt, naar denne Foranstaltning ikke længere var tilstrækkelig, at virke for det samme Formaal ved et nyt Arrangement.

De næste Acter, der følge, ere Renunciationsacterne af 18de Juli 1851. Med Hensyn til dem har den høitærede Premierminister udhævet som en særdeles mærkelig Omstændighed, at de først ere forfattede, efterat Warschauerprotocollen var affluttet. Hvis det hermed skulde være hans Mening, at disse Renunciationsacter indeholdt Noget, der var uoverensstemmende med og i Strid med Warschauerprotocollen, troer jeg med fuld Sikkerhed at kunne erklære, at dette er ganske urigtigt. Jeg beder dem, mine Herrer! at betænke Situationen. Er det rimeligt, at den samme Udenrigsminister, der havde affluttet Protocollen i Warschau, og altsaa ikke blot kjendte denne Protocol i dens skriftlige Affattelse, men ogsaa havde deeltaget i de mundtlige Conferencer om den, og med ham de øvrige Ministre skulde have indsat Noget i Renunciationsacterne, eller tilladt, at Noget blev indsat i dem, som

ikke virkelig stemmede med, hvad der var Meningen af det, der var vedtaget i Warschau? (Hør!). Renunciationsacterne ere saaledes, netop fordi de følge efter Warschauerprotocollen, et vigtigt Hjælpemiddel til dennes Fortolkning, hvis den i Virkeligheden kunde trænge til nogen saadan Oplysning, som jeg dog ikke troer det gjør. Det er kun, naar man lægger Noget ind i Warschauerprotocollen, der ikke ligger i den, at man kan finde nogen Strid og Uoverensstemmelse mellem denne Protocol og Renunciationsacterne. Det var ikke blot den daværende Udenrigsminister, der havde affluttet Protocollen, som her var med i Ministeriet og overveiede disse Renunciationsacters Indhold, men flere af de høitagtede Mand, som nu ere i Ministeriet, have deeltaget deri, saasom den høitagtede Finantsminister, den høitagtede Justitsminister og Ministeren for Hertugdømmet Slesvig, Grev Carl Moltke; alle disse vare dengang i Ministeriet, og have fundet Renunciationsacterne stemmende med Warschauerprotocollen, og Justitsministeren har, som bekjendt, underskrevet de vigtigste af dem som Vidne (Hør!). Men disse Renunciationsacter forudsætte, som bekjendt, aldeles tydeligen, at Kongelovens Arvesølge skulde blive bestaaende. Endelig det tredje Actstykke, Circulairnoten af Septbr. 1851, staaer ogsaa i fuldkommen Overensstemmelse med Warschauerprotocollen, rigtigt forstaaet, og med Renunciationsacterne; — der skjelnes i den tydeligt mellem de særegne Arverettigheder til forskellige Dele af Monarchiet og den forenede Arveret, der fremkom ved en Combination af dem; der udtales ganske tydeligt, hvorledes Prinds Christians Børn kun skulde arve Kongeriget Danmark og hvad der til hører, i Kræft af deres Arveret efter deres Moder, altsaa ifølge den Arveret, som Kongeloven i Forbindelse med Renunciationsacterne gav, og der udtales ligesaa tydeligt, at man for Tiden kun havde truffet en temporair Foranstaltning eller tilbedebragt en Combination, som var sikket til at vedligeholde Monarchiets Integritet, saalænge mandlige Arvinger af Prinds Christian og af den keiserlig russiske Linie vare til. — Det forekommer mig, at samtlige disse Actstykker saaledes ere aldeles klare med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad der virkelig